

ре!! въ каквы рѣцѣ си ты паднѣлъ! едно време морето ти приносяше дань отъ сичкытѣ народы на земята.

„Пигмаліонъ са бои отъ сичко и отъ иностранцытѣ и отъ своитѣ подданницы. Намѣсто да отвори споредѣ нашія древенѣ обычай, пристанищата си на сичкытѣ найотдалечены народы, съ една съвършенна свобода, той иска да знае числото на корабитѣ които дохождатъ, тѣхното мѣсто, имената на человѣцытѣ които сѣ вѣтрѣ въ тѣхъ, вида на търговіята имъ, качеството и цѣнната на тѣхната стока, и колко време ще са маѣтѣ тука. Той прави още полоше, защото употребява измамна за да набѣжда търговцытѣ и да конфискува стокытѣ имъ. Той безпокои търговцытѣ които мысли богаты, наложи подѣ разны причины новы данѣцы, пожела самъ да прави търговія, и сѣкій са бои да има нѣкоя работа съ него. И тѣи търговіята крѣе, чужденцытѣ забравятъ малко по малко пѣтя кѣмъ Тиръ, който нимъ бѣше другый пѣтъ толкози пріятенъ: и, ако Пигмаліонъ не мѣни поведеніе, нашата слава и нашето могушество скоро ще са пренесѣтъ у нѣкой другый подобрѣ отъ насѣ управляванъ народъ.

„Послѣ азъ попытахъ Нарбала какъ станѣхъ Тиряныитѣ толкози силны на море, защото искахъ да знаѣхъ сичкото което е потрѣбно за управленіето на едно царство. Ный имамы, отговори ми той, Ливанската гора която ни доставя дръвье за кораби; и ный старателно я заащазваме за туй употребеніе; тя са сѣче само за общественна потрѣба. Колкото за построеніето на корабитѣ, ный имамы преимуществото дѣто имамы способны работници.

„Какъ можихте, рекохъ му азъ, да намѣрите тѣзи работници?

„Той ми отговори: тѣ са отвѣдихъ малко по малко въ мѣстото ни. Когато са награждаватъ добрѣ тѣзи които сѣа отличаватъ въ занаетытѣ, тогази нема сумнѣніе че секоро ще са намѣрѣтъ человѣцы които да ги докараатъ до послѣднето имъ съвършенство; человѣцы които ниматъ по много умъ и дарованія нема да са оставѣтѣ да са не вдадѣтъ на занаяты съ които сѣ свързаны голѣмы награды. Тука отдаватъ голѣма честь на сѣкеинго който сполучва въ занаятытѣ и въ наукытѣ по-